



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Кзз 1788/2024**  
**06.02.2025. године**  
**Београд**

### **У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Гвозденца, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду К 1792/22 од 18.01.2024. године и Кв 266/24 од 22.10.2024. године, у седници већа одржаној 06.02.2025. године, једногласно је донео:

### **ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Гвозденца, поднет против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду К 1792/22 од 18.01.2024. године и Кв 266/24 од 22.10.2024. године.

### **Образложење**

Решењем Основног суда у Новом Саду К 1792/22 од 18.01.2024. године делимично је усвојен захтев окривљеног АА за накнаду трошкова кривичног поступка, поднет путем браниоца адвоката Ивана Гвозденца, па му је на име награде и нужних издатака браниоца досуђен износ од 93.375,00 динара и наложено је рачуноводству суда да по правноснажности решења исплати досуђени износ на текући рачун браниоца, док је у преосталом делу до траженог износа од 293.625,00 динара, захтев окривљеног одбијен као неоснован.

Решењем Основног суда у Новом Саду Кв 266/24 од 22.10.2024. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА изјављена против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Гвозденац, због повреде закона из члана

441. став 4. ЗКП у вези члана 261. став 2. ЗКП и члана 265. став 1. ЗКП, а све у вези одредбе члана 264. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијана правноснажна решења и предмет врати на поновно одлучивање Основном суду у Новом Саду или преиначи у одбијајућем делу побијана правноснажна решења и досуди трошкове кривичног поступка у износу од 293.625,00 динара, као и трошкове на име састава жалбе у износу од 16.875,00 динара и на име састава захтева за заштиту законитости у износу од 54.000,00 динара.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, бранилац окривљеног АА истиче да је погрешан став нижестепених судова – да окривљени нема право на накнаду трошкова кривичног поступка у погледу кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, у односу на које је према окривљеном одбијена оптужба пресудом Основног суда у Новом Саду К 1792/22 од 25.10.2023. године. Овакав свој став образлаже тиме што је, као бранилац окривљеног, пружао јединствену одбрану за два кривична дела током јединственог кривичног поступка, због чега се ови трошкови морају издвојити, а супротан став суда је неправиан и неприхватљив, а одлука суда незаконита.

Према ставу одбране, орган поступка је могао из укупних трошкова кривичног поступка издвојити трошкове који се односе на кривично дело из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, описано под тачком 1. оптужног акта, у односу на које је јавни тужилац одустао од гоњења и за које је према окривљеном одбијена оптужба. У вези наведеног, бранилац окривљеног опширно наводи које су то радње предузимане током трајања кривичног поступка, те опредељује колики износ је требало досудити окривљеном на име трошкова кривичног поступка и истиче да окривљени није дужан да накнади трошкове на име награде и нужних издатака свога браниоца у погледу тог дела, јер исти, сходно одредби члана 265. став 1. ЗКП, падају на терет буџетских средстава, с обзиром да је поступак вођен за два кривична дела, од чега је према окривљеном одбијена оптужба за једно кривично дело.

Врховни суд изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је Основно јавно тужилаштво у Новом Саду подигло оптужни предог Кт 3424/20 од 27.12.2022. године, против АА због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ и кривичног дела тешко дело против безбедности јавног

саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика. На записнику о главном претресу дана 09.10.2023. године, јавни тужилац ОЈТ У Новом Саду је одустао од оптужног предлога за кривично дело описано под тачком 1. оптужног акта. Основни суд у Новом Саду је дана 25.10.2023. године донео пресуду К 1792/22 којом је, на основу члана 422. тачка 1. ЗКП, одбио оптужбу према окривљеном АА да је извршио кривично дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ. На главном претресу дана 25.10.2023. године је констатовано да је суду достављен споразум о признању кривичног дела са окривљеним АА у погледу кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1.КЗ.

Одлучујући о захтеву браниоца за накнаду трошкова кривичног поступка окривљеном АА Основни суд у Новом Саду донео је побијана правноснажна решења.

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП прописано је да ће суд, када окривљеног огласи кривим, у пресуди изрећи да је окривљени дужан да накнади трошкове кривичног поступка. Ставом 2. истог члана прописано је да лице које је окривљено за више кривичних дела није дужно да накнади трошкове у погледу дела за које је ослобођен од оптужбе, уколико се ти трошкови могу издвојити из укупних трошкова.

Наведеном законском одредбом предвиђено је издвајање трошкова кривичног поступка само под условом да суд нађе да се ти трошкови могу издвојити из укупних трошкова, али не и обавеза суда да то мора да учини.

Основни суд у Новом Саду је, на основу података у списима предмета, нашао да се у конкретном случају не могу издвојити трошкови кривичног поступка настали у погледу кривичног дела за које је у односу на окривљеног одбијена оптужба, из разлога што је за оба кривична дела која су окривљеном оптужним предлогом стављена на терет, истоврсна дела, која иако нису из истог животног догађаја, радње које је бранилац предузимао у току тог поступка, а које је определио у захтеву за накнаду трошкова поступка, предузимао је у циљу пружања јединствене одбране приликом саслушања окривљеног и испитивања сведока пред јавним тужиоцем, како за кривично дело за које је касније оглашен кривим, тако и за кривично дело у погледу кога је јавни тужилац одустао и донета одбијајућа пресуда. Имајући у виду да је све до правноснажног окончања, вођен јединствен кривични поступак и обављена вештачења, сви главни претреси и одржани и неодржани и све остале радње тужилаштва и суда, истовремено односиле на оба кривична дела, налазећи да се у оквиру свих тих трошкова не могу издвојити трошкови који се односе само на одбрану окривљеног у односу на дело за које је донета одбијајућа пресуда – из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, то се неосновано захтевом браниоца окривљеног указује да је доношењем побијаних решења суд поступио супротно одредби члана 265. став 1. ЗКП

При томе, а имајући у виду да се захтев браниоца у конкретном случају односи на то да се на терет буџетских средстава накнаде трошкови кривичног поступка које је бранилац имао на име одбране окривљеног због кривичног дела из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, те имајући у виду да одредба

члана 264. став 2. ЗКП, прописује само могућност ослобађања окривљеног да накнади трошкове у погледу дела за које је ослобођен од оптужбе, али не и обавезу суда да окривљеном у таквој ситуацији плати трошкове одбране, а да се у конкретном случају ради о јединственој одбрани у поступку пред судом, где се накнада и награда браниоца у односу на оба кривична дела, не могу раздвојити, то су наводи захтева браниоца окривљеног АА којима се указује да је побијаним правноснажним решењима учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, оцењени као неосновани.

Из наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник**  
**Маша Денић, с.р.**

**Председник већа-судија**  
**Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић